

Kdo to ve? In danes pridem. Pozabila bo
bridkost pričakovanja, trikrat stekla v sobe in se
spet vrnila.

„Enak si. Še ljubši si mi, kot si mi bil.“

„Ti si bolj lepa; dražja si mi.“

„Otroka, pridita! Poljubita in sezita v roko.
Ata je. Kolačev ima.“

In otroka: ata, ata, ata!...»

Drugo glasno misel je zavrgel. Že je videl belo
hišo v rebri. S pogledom, uprtim vanjo, je skoraj
bežal, še glasneje mislil:

»V sobi bo. Jaz po stopnjicah gori, ustavil se
bom in potrkal. Hipec tiho. Najprej se pokaže glava
izza duri, potlej bluza in nato cela postava do no-
žice v čevljih:

„Kdo je?“

Hipec molka. Moj pogled se smeje in dobrika.

„Le oči sem še spoznala. Te so tvoje.“

Poljubila me bo na oči.

„Groza me je spremenila. Zdaj bom zopet vaš!“

„Tonček, Jerica!...“

Tiho bom stopil v sobo, morda oba spita.«

Še eno misel je zamislil, najbolj prísrčno, naj-
bolj neizrazno. Pred hišo je izginil klanec. Senca
drevja je pršila po stenah.

Pred hišo prazen vrt — kdo bi ga kopal v
težkih dneh? Na balkonu mrtvi šopi posušenih
cvetic — kdo bi jih zalival v teh bridkostih? Okna
so zaprta in tesno zagrnjena. Kdo bi rad krvavih
solčnih barv? Vrata hiše so zaprta — —

Trkal je. Po hiši je odmevalo, kot da je prazna
že nad leto dni in nihče mu ni odprl.

Snidenje.

Daj mi otroka — nočem roke:

Te ročice, oči in obraz

so priča, kako si junakinja bila,

kako si ljubila ta težki čas.

Zaigral sem tristo dni

in zakladov nebroj. Ti dala si sina.

Odpusti sramoto! Ustnice daj —

Kako sva ti hvaležna, jaz in domovina!

France Bevk.

Mrtev mladenič.

Na tračnicah mrtev leži,
okrvavljenih las in obraza,
rok razprostrtih strmi:
o sen, čudo čudna ekstaza!

Mame ni, očeta ni — on jih ne kliče.
Z nasmehom je umrl za zrak
in solnce svoje zemlje in pal vznak.
Tako smo zrl v vse velike mrličke.

Zagrabili smo za orožja ročaj... .

V duši tesno. Bil nam je drag. Oh!

in velik. Njegov smehljaj

je šel na nas kot panski strah.

France Bevk.